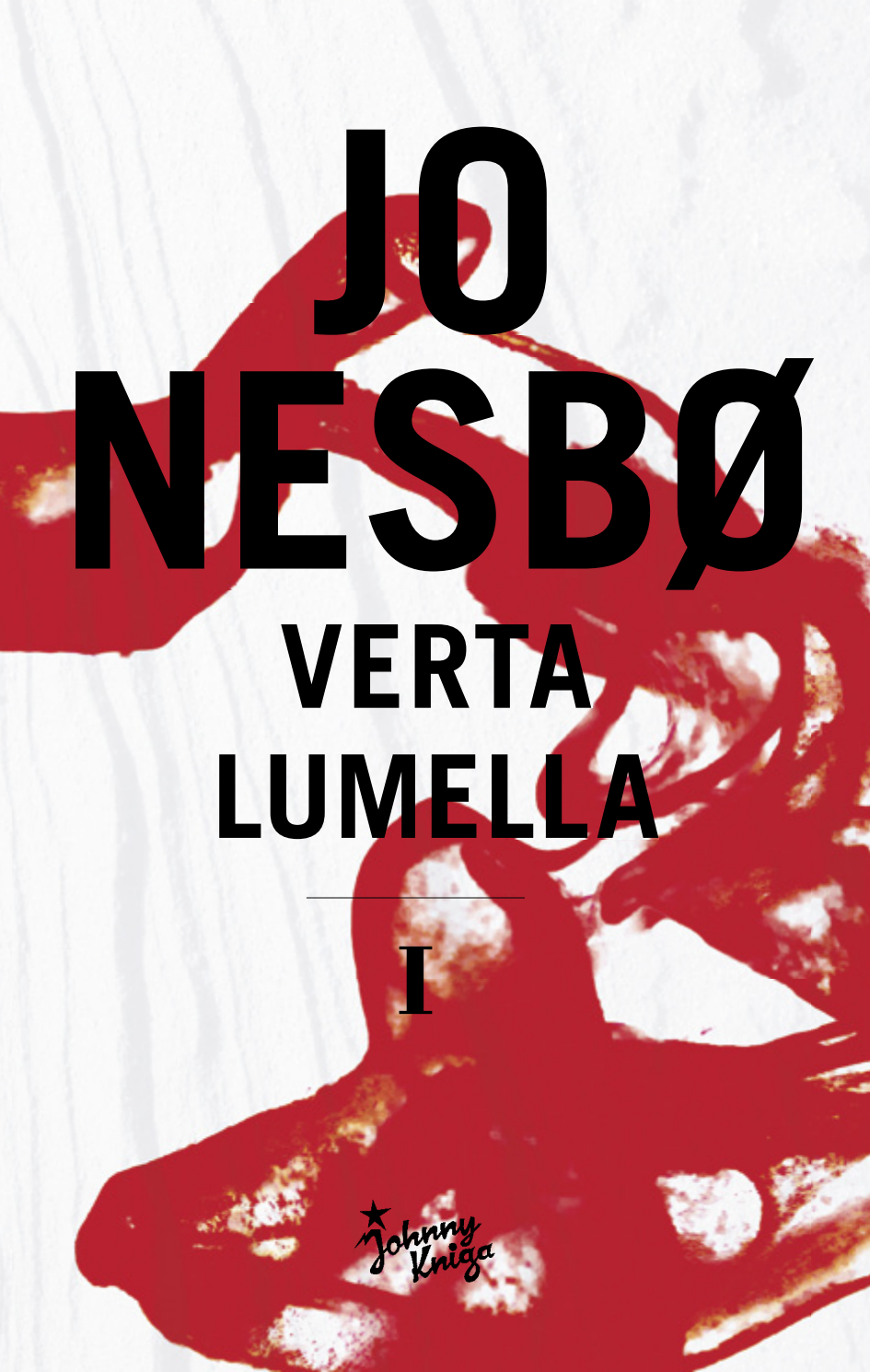

JO NESBØ

VERTA LUMELLA

I

★ Johnny
Kniga

JO NESBØ

Verta lumella

OSA I

SUOMENTANUT OUTI MENNA

A stylized logo featuring a five-pointed star above the word "Johnny" in a cursive script, with the word "Kniga" in a similar script below it.

JO NESBØ:
Verta lumella, osa 1
Suomentanut Outi Menna

Copyright © Jo Nesbø 2015
Published by Agreement with Salomonsson Agency
Alkuteos: Blood on Snow
H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2015

Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314, (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-40668-7
Painettu EU:ssa.

I

PUMPULIMAINEN LUMI kieppui ympäri katulampun valossa. Päämäärättömästi, tietämättä menäkö ylös vai alas, antautuen Oslonvuonon äärettömästä pimeydestä puhaltavan jäätävän, helvetillisen tuulen vietäväksi. Ne pyörähtelivät yhdessä, tuuli ja lumi, tanssivat piiritanssiaan öisen sataman autioiden varastorakennusten välissä. Kunnes tuuli lopulta kyllästyi ja sysäsi tanssiparinsa seinän viereen. Siellä viimein uuvuttama pakkaslumi kerääntyi kinokseksi juuri hetki sitten rintaan ja kaulaan ampumani miehen kenkien alle.

Verta tipahteli paidankauluksesta lumihangel-le. Minähän en paljon lumesta tiedä – tai mistään muustakaan sen puoleen – mutta olen lukenut, että kovalla pakkasella muodostuvat lumikiteet ovat koostumukseltaan täysin erilaisia kuin nuoskalumessa, karkearakeisessa lumessa tai jäisessä lumessa. Että veren hemoglobiini säilyttää syvänpunaisen värinsä kiteiden muodon ja lumen kuivuuden

ansioista. Oli miten oli, lumihanki miehen alla vei ajatukseni purppuranvärisiin, kärpännahalla koristeltuihin kuninkaan viittoihin, jollaisia näkyi kuviteissa kansansaduissa, joita äidilläni oli tapana lukea minulle. Äiti tykkäsi saduista ja kuninkaista. Siitä johtuen hän kai oli nimennyt minutkin kuninkaan mukaan.

Aftenpostenissa arveltiin, että jos lämpötilat pysyisivät yhtä alhaisina vuodenvaihteeseen saakka, vuodesta 1977 tulisi kylmempi kuin koskaan sodan jälkeen, ja että vuosi muistettaisiin myöhemmin tutkijoiden jo jonkin aikaa ennustaman uuden jääkauden alkusysäyksenä. Mutta en tiedä. Tiedän vain, että edessäni seisova mies olisi pian kuollut, hänen ruumistaan ravisuttavista puistatuksista ei voinut erehtyä. Hän oli Kalastajan miehiä. Minulla ei ollut henkilökohtaisesti mitään häntä vastaan. Sanoinkin sen hänelle, ennen kuin hän lysähti kasaan jättäen verisen vanan tiiliseinään. Ei niin, että kuvittelisin sen tehneen tilanteen hänelle jollain lailla helpommaksi. Kun minut joskus ammutaan, toivon että syy teon takana on henkilökohtainen. Enkä sanonut sitä hänelle myöskään siksi, että pelkäisin hänen kummittelevan minulle kuoltuaan, sillä en usko kummituksiin. En vain keksinyt muutakaan sanottavaa. Olisin tietysti

voinut pitää turpani kiinni, kuten yleensä teen. Joten poikkeukselliselle puheliaisuudelleni täytyi olla jokin syy. Ehkä se, että muutaman päivän päästä olisi joulu. Olen kuullut, että ihmiset etsivät joulun aikaan läheisyyttä toisistaan. Mutta en tiedä.

Luulin, että veri jäätyisi lumen pinnalle ja jäisi siihen. Mutta sen sijaan lumi imaisi veren sisäänsä, piilotti sen pinnan alle ikään kuin varastoon myöhempää tarvetta varten. Kävellessäni kotiin päin kuvittelin miten kinoksesta kohoaisi lumiukko, jonka verisuonet kuultaisivat kalmankalpean jääihon läpi. Soitin puhelinkioskista Daniel Hoffmannille ja sanoin, että homma oli hoidettu.

Hoffmann totesi, että hyvä. Tuttuun tapaan hän ei esittänyt kysymyksiä. Joko hän oli oppinut luottamaan minuun niiden neljän vuoden aikana, jotka olin toiminut hänen asiainhoitajanaan, tai sitten hän ei halunnut tietää. Homma oli hoidettu, miksi hänenlaisensa mies vaivaisi sillä mieltään, kun hän kerran oli maksanut siitä että hänen vaivansa vähenisivät? Hän pyysi minua tulemaan toimistoonsa seuraavana päivänä, sanoi että hänellä olisi minulle uusi työ.

»Uusi työ?» kysyin ja tunsin sydämeni lyövän yhden ylimääräisen kerran.

»Niin», Hoffmann sanoi. »Uusi keikka siis.»

»Jaa.»

Lopetin puhelun helpottuneena. Minusta ei nimittäin ole paljon muuhun työhön kuin siihen, mitä teen.

Luettelen nyt neljä työtä, joihin minusta ei ole. Pakoauton kuljettaja. Osaan ajaa kovaa, mikä on hyvä. Mutta en osaa ajaa anonyymisti, ja pakoauton kuljettajan on osattava tehdä kumpaakin. Pystyttävä ajamaan niin että sulautuu muuhun liikenteeseen. Hommasin itseni ja kaksi muuta tyyppiä vankilaan, koska en aja riittävän anonyymisti. Olin ajanut kuin hullu, kaahannut pitkin metsäteitä ja valtateitä ja karistanut takaa-ajajat ties kuinka kauan sitten, matkaa Ruotsin rajalle oli enää muutama kilometri. Hidastin vauhtia, ajoin rauhallisesti ja lainkuuliaisesti kuin isoissa sunnuntaiajelulla. Siitä huolimatta poliisipartio pysäytti minut. Poliisit kertoivat jälkeensä, etteivät he olleet aavistaneetkaan, että meidän automme oli ryöstöauto, ja etten ollut ajanut ylinopeutta enkä rikkonut liikennesääntöjä. He sanoivat reagoineensa *tapaan*, jolla ajoin. En tiedä miten, mutta he sanoivat että ajotyylini oli epäilyttävä.

Minusta ei ole ryöstäjäksi. Olen lukenut, että yli puolet ryöstön kokeneista pankkivirkailijoista kär-

sii myöhemmin mielenterveyden häiriöistä, jotkut kärsivät niistä koko loppuikänsä. Enhän minä tiedä, mutta se vanhus, joka istui postitoimiston luukulla kun me ryntäsimme sisään, sai ainakin mielenterveydellisiä ongelmia alta aikayksikön. Hän näytti heittäytyvän maahan ihan vain koska haulikkoni piippu osoitti vähän sinne päin. Seuraavana päivänä luin lehdestä, että hän kärsi mielenterveyden häiriöistä. Melko hätäinen diagnoosi, mutta silti; jos ihminen ei jotain itselleen kaipaa, niin juuri mielenterveyden häiriöitä. Päätin käydä sairaalassa katso-
massa häntä. Hän ei tietenkään tunnistanut minua, koska olin naamioitunut ryöstössä joulupukiksi. (Valeasu oli täydellinen, kadulla kukaan ei reagoinut kolmeen säkki selässä postista ulos juoksevaan joulupukkiin keskellä kiireisintä joulunalusaikaa.) Seisoin huoneessa ja tuijotin vanhusta, joka makasi keskimmäisessä sängyssä ja luki *Klassekampenia*, kommunistilehteä. Ei niin, että minulla olisi jotain kommunisteja vastaan yksilöinä. Tai no, oikeastaan on. Mutta en *haluaisi* että minulla on mitään heitä vastaan yksilöinä, olen vain sitä mieltä että he ovat väärässä. Sen vuoksi omaatuntoani alkoi vähän kolkuttaa, kun huomasin tuntevani oloni paljon paremmaksi nähdessäni, että tyyppi luki kommunis-

tilehteä. Mutta onhan siinä toki eroa, kolkuttaako omaatuntoa vähän vai paljon. Ja kuten sanoin, tunsin oloni *paljon* paremmaksi. Joka tapauksessa ryöstäjänurani päättyi siihen. Sillä enhän voinut tietää, olisiko seuraava uhrini kommunisti.

Enkä sovellu työhön joka liittyy huumausaineisiin, se on numero kolme. En vain kestä sitä. Ei niin, etten pystyisi vaatimaan rahaa ihmisiltä, jotka ovat velkaa pomoilleni. Narkkarit voivat syyttää vain itseään, ja minun mielestäni on oikein että ihmiset pannaan maksamaan omista virheistään, sillä siitä. Ongelmana on, että olen heikko ja herkkäluontoinen, kuten äitini tapasi sanoa. Hän kai tunnisti minussa itsensä. Oli miten oli, minun on parasta pysytellä kaukana huumausaineista. Olen – äitini mukaan – ihminen, joka etsii jotain mihin ripustautua. Uskontoa, isoveljeä, pomoa. Tai viinaa ja huumeita. Enkä sitä paitsi osaa edes laskea, kykenen hädin tuskin laskemaan kymmeneen ennen kuin keskittymiseni herpaantuu. Typerä juttu, jos haluaa työskennellä huumeidenvälittäjänä tai velkojen karhuajana, senhän nyt ymmärtää kuka tahansa.

Okei. Vielä viimeinen. Prostituutio. Ongelma on vähän sama kuin edellä: minun puolestani naiset saavat ansaita elantonsa juuri niin kuin haluavat ja

miehelle – esimerkiksi minulle – joka järjestää olosuhteet sellaisiksi, että naiset voivat harjoittaa elinkeinoaan, kuuluu kolmasosa tuloista. Hyvä parittaja on jokaisen hänelle maksetun kruunun arvoisen, sitä mieltä olen ollut aina. Ongelmana on, että rakastun liian helposti, jolloin bisneksen liiketoiminnallinen idea hämärtyy. Enkä pysty kovistelemaan, lyömään tai uhkailemaan naisia muutenkaan, olinpa heihin rakastunut tai en. Sekin saattaa johtua äidistäni, en tiedä. Luultavimmin samasta syystä en kestä myöskään katsoa vierestä, kun muut hakkaavat naisia. Silloin jokin napsahtaa päässäni. Otetaan esimerkiksi Maria. Rampa ja kuuromykkä. En tiedä miten ne kaksi asiaa liittyvät toisiinsa, todennäköisesti eivät mitenkään, mutta kun ihmiselle on kerran jaettu huonot kortit, hänelle jaetaan ne yhä uudestaan ja uudestaan. Siksi Maria oli mistään piittaamatta valinnut kumppanikseen kahjon narkkarin. Miehen, jolla oli hieno ranskalainen nimi ja joka oli Hoffmannille velkaa kolmetoistatuhatta huumekruunua. Näin Marian ensimmäistä kertaa kun Pine, Hoffmannin ykkösparittaja, osoitti tyttöä joka kulki itse ommellussa takissa ja tukka nutturala, aivan kuin olisi tullut suoraan kirkosta. Hän istui Ridderhallenin portailla ja nyyhkytti, ja Pine selitti

että hän aikoi maksaa miehensä huumevelat luonnossa. Ajattelin että hänelle kannattaisi antaa pehmeä alku, pelkkää käsityötä. Mutta hän säntäsi ulos ensimmäisestä autosta ennen kuin oli ehtinyt kulua kymmentä sekuntiakaan. Hän itki valtoimenaan, ja Pine karjui hänelle kurkku suorana, kuvitellen kai että hän kuulisi, jos vain huutaisi tarpeeksi kovaa. Ehkä se johtui siitä. Karjumisesta. Tai sitten äidistäni. Joka tapauksessa päässäni napsahti, ja vaikka tietyllä tasolla ymmärsin argumentit, joita Pine yritti ääniaaltojen avulla takoa Marian aivoihin, päädyin hakkaamaan hänet pahanpäiväisesti, oman pomoni. Sen jälkeen vein Marian asuntoon, jonka tiesin olevan vuokrattavana, ja marssin Hoffmannin puheille ja sanoin, ettei minusta ollut myöskään parittajaksi.

Mutta Hoffmann sanoi – eikä minulla ollut siihen mitään huomauttamista – ettei hän voinut antaa ihmisten jättää velkojaan maksamatta, että sellainen vaikuttaisi nopeasti muiden, tärkeämpien asiakkaiden maksupolitiikkaan. Niinpä minä, tietoisena siitä että Pine ja Hoffmann jahtasivat tyttöä, joka oli tyhmyyksissään luvannut maksaa miehensä velat, etsin ja etsin, kunnes löysin sen ranskalaisen yhdestä kommuunista Fagerborgista. Mies oli aivan pöllyssä ja totaalisen pecaa, ja tajusin että hänen taskuistaan

ei tipahtaisi kruunuakaan, vaikka ravistelisin häntä kuinka. Sanoin, että jos hän menisi lähellekään Mariaa, iskisin häneltä nenän aivoihin. Totuuden nimissä en kyllä tiedä, oliko niistä kummastakaan enää mitään jäljellä. Sen jälkeen menin Hoffmanin luokse, sanoin että mies oli onnistunut hommaamaan jostain rahaa, annoin hänelle kolmetoista tonnia ja ilmoitin olettavani, että metsästyskausi oli siltä erää päättynyt.

En tiedä käyttikö Maria jotain asuessaan sen tyyppin kanssa, oliko hänkin luonteeltaan sellainen että etsi jotain mihin ripustautua, mutta nyt hän näytti ainakin olevan kuivilla. Hän oli töissä siirto-maatavarakaupassa, missä kävin silloin tällöin tarkistamassa että kaikki oli hyvin, ettei narkkarimies ollut ilmaantunut takaisin houkuttelemaan häntä pahoille teille. Huolehdin tietysti siitä että hän ei nähnyt minua, seisoin ulkona pimeässä ja katselin valaistuun myymälään, ikkunan lävitse näin hänet istumassa kassalla, näin hänen naputtelevan hintoja kassakoneeseen ja osoittavan muita kassaneitejä, mikäli joku asiakkaista yritti puhua hänelle. Luulisin, että jokaiselle meistä tekee joskus hyvää tuntea vetävänsä vertoja omille vanhemmilleen. En tiedä mitä sellaista isässäni oli, että olisin halunnut vetää

vertoja hänelle, mutta kyse oli kai ennen kaikkea äidistäni. Hän oli parempi huolehtimaan muista kuin itsestään, ja ilmeisesti pidin sitä jonkinlaisena ihanteena. Luoja yksin tietää. Niin tai näin, minulla ei ollut suuremmin käyttöä rahoille, jotka ansaitsin työskennellessäni Hoffmannin palveluksessa. Joten mitä sitten, vaikka jaoin kelvollisen käden tytölle, joka oli saanut niin surkeat kortit?

Eli tiivistetysti asia menee näin: En osaa ajaa hiljaa, olen pehmeä kuin voi, rakastun aivan liian helposti, menetän malttini kun suutun ja olen huono matematiikassa. Olen lukenut yhtä ja toista mutta tiedän hyvin vähän, enkä ainakaan mitään sellaista mille olisi käyttöä. Ja kirjoitan hitaammin kuin tipukivi kasvaa.

Joten mitä käyttöä Daniel Hoffmannin kaltaisella miehellä voisi olla minulle?

Vastaus kuuluu – kuten ehkä päättelitkin jo – että olen hänen asiainhoitajansa.

Minun ei tarvitse ajaa, tappamani ihmiset ovat pääasiassa miehiä jotka ansaitsevat kuolla, eikä työhöni kuulu hankalia laskutoimituksia. Ei ainakaan kuulunut ennen kuin nyt.

Laskutoimituksia oli kaksi.

Ensimmäinen niistä tikitti taustalla koko ajan:

milloin koittaa se hetki, jolloin tiedät pomosta-
si niin paljon että hän alkaa huolestua, että tiedät
hänen miettivän, olisiko kenties jo aika hoidella
asiainhoitaja pois päiviltä? Periaate on sama kuin
mustallaleskellä, vai mitä? En väitä, että tietäisin
kovin paljon araknologiasta vai miksi sitä nimite-
tään, mutta eikö olekin niin, että mustaleskinaaras
antaa paljon itseään pienemmän uroksen paritella
kanssaan? Ja kun homma on hoidettu eikä urosta
enää tarvita, naaras vetelee sen kitusiinsa? *Eläinten
maailma IV: Selkärangattomat* -kirjassa on ainakin
kuva mustaleskinaaraasta, jonka sukupuoliaukosta
törröttää irronnut uroksen pedipalppi, joka on vähän
kuin hämähäkin penis. Kuvassa näkyy myös naaraan
vatsassa oleva verenpunainen, tiimalasin muotoinen
merkki. Sillä hiekka valuu tiimalasissa koko ajan,
sinä senkin säälistävä ja kiimainen pieni uroshämä-
häkki, ja sinun on tiedettävä vierailuikasi pituus. Tai
tarkemmin sanottuna se, milloin vierailuaika päättyy.
Ja hoidettava itsesi helvettiin ja vähän äkkiä, satoi tai
paistoi, kaksi luotia kyljessä tai ei – juostava turvaan
sen ainoan tyyppin luokse joka pystyy pelastamaan
sinut.

Näin minä asian ajattelin. Tee se mikä on pakko,
mutta älä mene liian lähelle.

Siksi en pitänyt lainkaan uudesta tehtävästä, jonka Hoffmann antoi minulle.

Hän halusi, että hoitaisin pois päiviltä hänen oman vaimonsa.

2

»HALUAN ETTÄ saat sen näyttämään siltä kuin asuntoomme olisi murtauduttu, Olav.»

»Minkä takia?» kysyin.

»Siksi että teon täytyy näyttää joltain muulta kuin mitä se on, Olav. Poliisit hermostuvat aina kun siviilejä kuolee. He paneutuvat tutkintaan ylinnokkaasti. Ja kun nainen, jolla on rakastaja, löydetään kuolleena, kaikki viittaa aina aviomieheen. Yhdeksässäkymmenessä prosentissa tapauksista täysin oikeutetusti, tietenkin.»

»Seitsemässäkymmenessäneljässä, sir.»

»Anteeksi mitä?»

»Olen vain lukenut sen jostain.»

Yleensähan me emme täällä Norjassa käytä titeliä »sir» kenestäkään, riippumatta siitä kuinka ylempiarvoisista on puhe. Kuningasperheen jäsenet muodostavat luonnollisesti poikkeuksen, heistä me sanomme Heidän Kuninkaallinen Korkeutensa. Daniel Hoffmannkin olisi varmaan mieluummin

valinnut sen. Sir-tittelin Daniel Hoffmann toi Englannista yhdessä nahkaisen sohvaryhmän, punaisesta mahongista tehtyjen kirjahyllyjen ja nahkakansiin nidottujen vanhojen kirjojen kanssa; kirjojen sivut olivat kellastuneet mutta ne näyttivät lukemattomilta, ne kuuluivat varmasti englantilaisiin klassikoihin, kuka tietää, minulle tuttuja olivat vain tavallisimmat: Dickens, Brontë ja Austen. Oli miten oli, hänen toimistossaan oli kaikkien kuolleiden runoilijoiden takia niin kuiva ilma, että yskin pölyyntynyttä selluloosaa pitkään jokaisen käynnin jälkeen. En tiedä mikä Englannissa kiehtoi Hoffmannia niin kovasti, mutta tiesin että hän oli opiskellut siellä jonkin aikaa ja palannut kotiin mukanaan matkalaukullinen tweedpukuja ja kunnianhimoa sekä teennäinen tapa puhua Oxfordin-englantia norjalaisella korostuksella. Mutta ilman tutkintotodistusta tai muutaakaan oppia kuin se, että raha määrää. Ja että jos haluaa onnistua liike-elämässä, kannattaa panostaa alaan jolla kilpailu on heikointa. Oslossa se tarkoitti siihen aikaan huoramarkkinoita. Uskon että analyysi oli pohjimmiltaan juuri näin yksinkertainen. Ja Daniel Hoffmann oli oivaltanut, että markkinoilla joita hallitsivat huijarit, idiootit ja amatööriit, jopa keskinkertaisella tulokkaalla oli mahdollisuus nous-

ta kukkulan kuninkaaksi. Tarvittiin vain moraalista joustavuutta, joka on välttämätön pääsyvaatimus niille joiden työ on rekrytoida nuoria naisia ja ohjata heidät prostituution pariin. Pienen itsetutkiskelun jälkeen Daniel Hoffmann totesi, että hänellä oli sitä. Kun hän joitakin vuosia myöhemmin laajensi liiketoimintaansa heroini-markkinoille, hän oli jo mies, joka piti itseään menestyneenä. Ja koska Oslon heroini-markkinoita olivat siihen saakka hallinneet ihmiset, jotka eivät olleet pelkästään huijareita, idiootteja ja amatöörejä vaan lisäksi narkkareita, ja Hoffmannin moraalinen joustavuus näytti hyvin riittävän myös siihen, että hän lähetti nuoria huumehelvettiin, edessä oli uusi menestystarina. Hoffmannin ainoa ongelma oli Kalastaja. Kalastaja oli hänen laillaan melko tuore kilpailija heroini-markkinoilla, eikä ikävä kyllä mikään idiootti, Hoffmann oli joutunut havaitsemaan. Narkomaniaa totisesti riitti Oslossa heille kummallekin, mutta silti he yrittivät parhaansa mukaan hävittää toisensa maan päältä. Miksi? Jaa-a. Oletettavasti he eivät olleet synnynnäisesti lahjakkaita alistumaan, kuten minä. Ja silloin tilanne vasta mutkistuu, kun ihmiset joiden on *pakko* hallita, joiden on *pakko* päästä valtaistuimelle, huomaavat että heidän vaimonsa pettää

heitä. Minä uskon että Daniel Hoffmannin elämä olisi ollut parempaa ja yksinkertaisempaa, jos hän olisi kyennyt katsomaan suhdetta sormiensa läpi tai edes antamaan anteeksi vaimolleen.

»Olin ajatellut pitää joululomaa», sanoin. »Pyytää jonkun seurakseni ja matkustaa vähäksi aikaa pois.»

»Seuraksi? En tiennytkään, että sinulla on niin läheisiä ystäviä, Olav. Juuri siitä olen sinussa pitänyt. Sitä että sinulla ei ole ketään, kenelle kertoisit salaisuutesi.» Hoffmann nauroi ja karisti tuhkaa sikaristaan. En loukkaantunut, hän ei sanonut sitä pahalla. Sikarivyössä luki Cohiba. Olen lukenut jostain, että vuosisadan vaihteessa sikari oli suosituin joululahja länsimaissa. Olisiko se outoa? Enhän edes tiennyt, polttiko Maria. En ainakaan ollut koskaan nähnyt hänen polttavan töissä.

»En ole kysynyt vielä», sanoin. »Mutta —»

»Maksan normaalin palkkiosi viisinkertaisena», Hoffmann sanoi. »Sen jälkeen voit lähteä seuralaisesi kanssa ikuiselle joululomalle, jos tahdot.»

Yritin laskea. Mutta kuten on tullut jo sanottua, minulla on onneton laskupää.

»Osoite on tässä», Hoffmann sanoi.

Olin tehnyt hänelle töitä neljä vuotta tietämättä, missä hän asui. Miksi olisin tiennyt sen? Ei

hänkään tiennyt, missä minä asuin. En ollut edes nähnyt hänen uutta vaimoaan, olin vain kuullut Pinen selostavan väsymättömästi siitä miten kuuma pakkaus tämä oli, miten mielettömästi hän olisi tienannut, jos hänellä olisi ollut kadulla sellainen vosu.

»Hän on yleensä päivisin yksin kotona», Hoffmann sanoi. »Niin hän ainakin minulle väittää. Hoida homma miten haluat, Olav. Minä luotan sinuun. Sen vähemmän tiedän, mitä parempi. Onko selvä?»

Nyökkäsin. *Mitä* vähemmän, ajattelin. *Sen* parempi.

»Olav?»

»Kyllä, sir, asia selvä.»

»Hyvä», hän sanoi.

»Minä harkitsen vastaustani huomiseen, sir.»

Hoffmann kohotti huolellisesti muotoiltuja kulmakarvojaan. En tiedä paljonkaan evoluutiosta ynnä muista sellaisista jutuista, mutta eikö Darwin ollutkin sitä mieltä, että on olemassa vain kuusi universaalia ilmettä, jotka kuvastavat inhimillisiä tunteita? En tiedä onko Hoffmannilla kuutta inhimillistä tunnetta, mutta arvelen hänen yrittäneen viestittää kohotetuilla kulmillaan – toisin kuin olisi tehnyt tuijottamalla ällistyneen näköisenä suu auki – lie-

vää hämmästystä yhdistettynä älykkääseen pohdiskeluun.

»Kerroin sinulle juuri kaikki yksityiskohdat, Olav. Ja nyt – jälkeempäin – harkitsetkin luistavasi koko hommasta?»

Sanoista erottui hienoinen uhkaileva sävy. Tai ei, jos sävy olisi ollut hienoinen, olisin tuskin huomannut sitä, sillä olen aivan toivottoman epämusikaalinen sen suhteen, millaisia taka-ajatuksia ihmisillä on siinä mitä he sanovat. Joten lähdetään siitä, että sävy oli selvästi uhkaileva. Daniel Hoffmannilla oli kirkkaansiniset silmät ja mustat ylä- ja alaripset. Jos hän olisi ollut tyttö, olisin ajatellut hänen käyttävän meikkiä. En tiedä miksi ylipäätään mainitsin asiasta, se ei liity tähän mitenkään.

»En ehtinyt vastata ennen kuin kerroit yksityiskohdat, sir», sanoin. »Saat vastauksen tänä iltana, sopiiko se, sir?»

Hoffmann katsoi minua. Hän puhalsi savua minuun päin. Istuin ja lepuutin käsiä sylissäni. Silittelin olemattoman lippalakkini reunaa.

»Kuuteen mennessä», hän sanoi. »Silloin lähden toimistolta.»

Minä nyökkäsin.

Toisenlainen joulu 1977.

OSLOLAINEN OLAV on Daniel Hoffmannin
asiainhoitaja.

Hoffmannin pääasialliset elinkeinot ovat
huumekauppa ja prostituutio.

Olav ei käsittele huumeita eikä sekaannu
parittamiseen. Hän on sellaiseen aivan liian
heikko ja herkkäluontoinen.

Hänen asianaan on hoitaa kappaleita.

Tämän keikan pitäisi näyttää asuntomurrolta.

Kappale pitäisi hoitaa Hoffmannin kotona.

Liikutaan vaarallisilla vesillä.

Yksityisalueella.

Lähestytään hetkeä, jolloin keikan kohteena
oleva ihminen alkaa ymmärtää elämän rajallisuuden.

Hänen asiaansa hoidetaan, hänestä tulee
Olavin kappale.

Tänä jouluna lumi on punaista.

»Verta lumella sisältää runsaasti romantisoitua miehisyyttä, jollaista
löytää esimerkiksi mafia-elokuvista... Ehkä se on poliittisesti epä-
korrektia, mutta se toimii. Ja se on yksi niistä asioista, jotka tekevät
tämästä romaanista todella loisteliasta kirjallisuutta.»

—DAGSAVISEN (NORJA)

★
*Johnny
Kniga*

ISBN 978-951-0-40668-7

kl 84.2

Corinaa

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

